

یکشنبه 11 اسفند 1398 - 6 رجب 1441 - 1 مارس 2020

عزیمت اولین گروه از نیروهای اردنی به جبهه جنگ عراق علیه ایران (1360ش)

عزیمت اولین گروه از ندهای اردنی به جبهه جنگ عراق علیه ایران (1360ش)، همزمان با آغاز جنگ تحمیلی عراق علیه ایران، انواع کمک‌ها از طرف بسیاری از کشورها به عراق سرازیر شد تا برضد جمهوری اسلامی ایران به کار گرفته شود. در این میان، ملک حسین اردنی پادشاه اردن نیز با حمایت کامل از این جنگ، خواستار پشتیبانی کلیه کشورهای عربی از عراق گردید. در این راستا بندر عقبه این کشور در ساحل دریای سرخ برای ارسال کمک‌های تسلیحاتی غرب به عراق به این منظور اختصاص یافت و سیل کمک‌ها روانه عراق گردید. همچنین تعداد چهل هزار سرباز مسلح اردنی به دستور ملک حسین در مرز اردن با عراق مستقر شدند که در این روز به جبهه‌های جنگ علیه ایران عزیمت کردند. با تمام این کمک‌ها و همکاری‌ده‌ها کشور با عراق برای جنگ با نهال نوپای انقلاب اسلامی ایران، ارتش، بسیج و سپاه اسلام، در برابر این دشمن متحد و پیشرفته و مسلح مقاومت کرده و آنان را از خاک میهن اسلامی بیرون راندند.

تصرف قلعه‌های الموت توسط "حسن صباح" (483 ق) حسن صباح که در ابتدا در خدمت سلطان ملک‌شاه سلجوقی بود بعدها به شام و مصر مسافرت کرد و به سلاک اسماعیلیان - که به امامت اسماعیل فرزند امام جعفر صادق (ع) معتقد بودند و هفت امامی به شمار می‌روند - درآمد. وی از اواخر سال 473 ق به دعوت مردم ایران به مذهب اسماعیلی پرداخت و عده‌های زیادی را به دور خود جمع کرد. حسن صباح در رجب 483 ق بر قلعه‌های الموت در قزوین استیلا یافت و آن‌جا را مرکز دعوت و تربیت سربازان خود قرار داد. پس از تصرف الموت، حسن، دایره‌های دعوت خود را توسعه داد. هرچند حسن، تا آن هنگام، بسیاری از مردم را در نواحی مختلف به مذهب خویش درآورده بود، ولی اهمیت واقعی کار او در حقیقت پس از تصرف قلعه‌های الموت آغاز شد. پس از مدتی، کار حسن صباح چنان بالا گرفت که سپاهیان سلجوقی از رویارویی با او و قلعه‌های مستحکم الموت، ناکام باز می‌گشتند. او یارانی در این منطقه و مناطق گوناگون شمال و شرق کشور فرستاد و پناهگاه‌های بسیاری در دست گرفت. حسن صباح یاران فداکاری را تربیت کرد که مردم از کار آن‌ها در وحشت و دهشت می‌افتادند و هرکار پرخطری به دست ایشان انجام می‌شد. از جمله کارهای این فدائیان، قتل مخالفان این فرقه بود که قتل نظام الملک، وزیر کهنه‌های سلجوقی و دو پسر او و بسیاری از دیگر افراد می‌باشد. سلطان سنجر سلجوقی نیز بر اثر تهدیدی که از جانب حسن دیده بود، از تعقیب او باز ایستاد. گویند، حسن، یکی از فداییان را مامور کرد تا شب هنگام، کاردی نزدیک وی در زمین فرو کند. او سپس به شاه پیغام داد که "آن کس که کارد به زمین درشت فرو می‌کند، در سینه‌های نرم سلطان هم تواند نشاند" سلطان ترسید و با صحاحیان آشتی کرد و قدرت ایشان، بیش از قبل فرونی گرفت.

آغاز سلطنت "محمد بن اسماعیل" پسر حسن، شاه قاجار (1250 ق)، وقتی که فتحعلی شاه قاجار در اصفهان درگذشت، محمد میرزا نوه‌های او و فرزند عباس میرزای ولیعهد، فرمانروای آذربایجان بود. او می‌دانست که به زودی با مخالفت عموهای فراوان خود مواجه خواهد شد. بنابراین به دستگیری پیشکار باتدبیر و فاضل خود، میرزا ابوالقاسم فراهانی ملقب به قائم مقام به تخت پادشاهی نشست و در تبریز تاج‌گذاری نمود. دوران سلطنت محمدشاه مقارن با آشکار شدن نتایج شوم عهدنامه‌های گلستان و ترکمانچای و عوارض جنگ‌های ایران و روس بود. در همین دوره، رقابت‌های گسترده‌های دول استعماری برای نفوذ در ایران گسترش یافت. از جمله اقدامات این شاه قاجار، لشکرکشی به هرات بود که بدون نتیجه پایان یافت. هم‌چنین محمدشاه پس از مدتی دستور قتل قائم مقام فراهانی، صدراعظم دانشمند و با کفایت را صادر کرد.

هفته فاجعه "هاسی" و آغاز جنگ‌های مذهبی (1562 م) شکل‌گیری مذهب پروتستان در قرن شانزدهم میلادی و ایجاد انشعاب در مسیحیت زمینه‌ساز منازعاتی شد که در تاریخ اروپا به جنگ‌های مذهبی موسوم می‌باشد. در 17 ژانویه 1562 م به موجب فرمان صلح نایب‌الملک شارل نهم، پروتستان‌ها، نوعی آزادی در اعمال مذهبی پیدا کردند. این وضعیت می‌توانست به حل منازعات بین این گروه بیانجامد. اما در اول مارس همین سال در جریان عبور رهبر کاتولیک‌ها از منطقه واسی در فرانسه، بین طرفداران دو مذهب درگیری رخ داد که سبب کشته شدن 23 نفر از پروتستان‌ها گردید و جنگ‌های مذهبی به انتقام از آنها آغاز شد. این جنگ‌ها در هشت مرحله حد فاصل سال‌های 1562 تا 1598 م جریان داشت. جنگ‌های نخستین به نفع پروتستان‌ها به پایان رسید تا اینکه این جنگ‌ها پس از 36 سال، در سال 1598 م با فرمان هانری چهارم معروف به فرمان نانت، خاتمه یافت. بر اساس این فرمان یک سری آزادی‌های برای پروتستان‌ها در نظر گرفته شد. از جمله آزادی عقیده، آزادی عبادت خصوصی و دسته جمعی، بهره‌مندی از حقوق مدنی، بقای تشکیلات کلیسای پروتستان و... هفتاد سال بعد از آن، در زمان لوئی چهاردهم فرمان نانت ملغی گردید. تولد "ریونو آکوتا گاو" نویسنده و ادیب ژاپنی (1892 م)

ریونو سوکه آکوتا گاوا نویسنده و ادیب ژاپنی در اول مارس 1892م در توکیو پایتخت ژاپن به دنیا آمد. وی پس از پایان تحصیلات خود، داستان معروف راشومون را نوشت وی در نوشته‌هایش خودبینی عجیب شده با طبیعت انسان را سخت محکوم می‌کند، نکته‌ای که مضمون اصلی تمامی آثار آکوتاگاوا است. رویه وی در مقام نویسنده، از ابتدا مانند آفریننده‌ای است که نخ‌های سرنوشت را به جای صدف کلام خود، در دست دارد. یکی دیگر از آثار وی "زندگی یک ابله" نام دارد. این کتاب، هم‌زمان چون صحنه‌هایی کوتاه در دور نمایش وسیع به هم وصل می‌شوند. اجزای پرشمار، چهره‌های واحد ترسیم می‌نمایند؛ برتری و تنهایی شاعر، سرمستی آفرینش، شکاکیت سرخورده روشن‌فکر، خنده نیش‌دار کسی که به همه چیز حساس است و بزدلی موجود اجتماعی. این صحنه‌ها مجموعه‌ای از احساسات، سکوت‌ها و رنگ‌ها را تشکیل می‌دهد و پس از مدتی تدریس، به روزنامه‌نگاری پرداخت. مهم‌ترین شاه‌کار او، دماغ نام دارد و آثار دیگرش هم‌چون دختر عنکبوت، اژدها و در بیشه نیز مشهورند. سلامت آکوتاگاوا در سی سالگی رو به ضعف نهاد تا اینکه در 24 ژوئیه 1927م به سبب افراط در خوردن قرص خواب‌آور در 35 سالگی درگذشت. در واقع بیماری و اختلالات عصبی، درست در لحظه‌ای که الهامات خلاقانه او جهش تازه‌ای می‌یافت، بی‌آنکه انتظار آن برود که به آخر خطر رسیده باشد، آکوتاگاوا را به گرداب خودکشی افکند. آکوتاگاوا را یکی از پایه گذاران ادبیات جدید ژاپن می‌دانند.